

פנינה פסטינגר "עדיין חולמת שהרפת תמשיך להתקיים"

ראובן זלץ

הסיפור של מושב אליעד שברמת הגולן, הוא בעצם חלק מהסיפור העצוב של המשק המשפחתי בישראל. מ-14 רפתות שפעלו במושב, נותרו רק 4 וכולן עומדות בפני סגירה. "המדינה פשוט לא רוצה אותנו ובא לי לצעוק לפוליטיקאים בממשלה, תתעוררו" אומרת בעצב פנינה פסטינגר שעדיין נאחזת ברפת הקטנה והמטופחת שלה ומנהלת אותה באהבה גדולה •

מושב אליעד (ע"ש של אלי כהן) ממוקם בחלקו הדרומי של רמת הגולן, בנקודת תצפית יפה ובעונה זו, הירוק והמים בשמורת אל על הסמוכה, הופכים את כל האזור לסוג של שוויץ הקטנה. המושב המטופח והשליו שעדיין מתבסס על חקלאות, ידע ימים קשים בעבר ונאבק על קיומו, אך בשנים האחרונות התבסס וקולט בני משפחה ממשיכים בנחלות חדשות. במושב ממוקם יקב היין 'שאטו הגולן' מהיקבים המפורסמים והאיכותיים בארץ. זהו מושב חילוני שעדיין מקפיד על ערבות הדדית ושיתוף פעולה בין חברי המושב. הכרזתו של טראמפ התקבלה בשוויון נפש יחסית ופנינה פסטינגר אומרת לנו "תשמע זה היה כבר ברור שהגולן יישאר אצלנו, אבל רק סיסמאות לא נותן כלום. הממשלה הזו לא עשתה כלום למען הגולן. מבלי שתהיה כאן פרנסה לא יבואו אנשים לחיות כאן. היו המון משקי חלב ונשארו ממש בודדים ומה אגיד לך, המצב רע מאוד מבחינת תעסוקה. אין כאן גם מערכת בריאות כמו שצריך. בקיצור חוץ מסיסמאות אנחנו צריכים מעשים". משק פסטינגר הוקם בשנת 75, משק של 8 דונם, עשרות פסלים פזורים ברחבי הנחלה והרפת, מעשי ידיה של פנינה, המנהלת את הרפת באהבה גדולה. נחלה מטופחת כמו שאר הנחלות במושב, חבל ארץ מהיפים שיש לנו. פנינה, אומנית ופסלת לא נחה לרגע וקשה מאוד להושיב אותה לשיחה. פנינה פסטינגר, אישה בעלת אנרגיות בלתי נגמרות ולצד הדאגה מהעתיד, היא עדיין שומרת על

כל הרפתות המשפחתיות כאן הן רפתות ברמה בינלאומית מכל הבחינות, כל רפת קטנה כאן מפרנסת כל כך הרבה משפחות וזה מאוד עצוב לאן שהגענו

לא מסוגלת להשלים עם סגירת הרפת. פנינה

סוג של אופטימיות ומקפידה להמשיך ולטפח את הרפת הקטנה, למרות המצב וחוסר הוודאות. פנינה מספרת "הרפת הוקמה בשנת 82 ומאז בעצם אני עובדת ברפת ומנהלת אותה. בעלי אורי, מרכז המשק במושב והוא עסוק בענייניו. אם צריך לרתך אז הוא מארגן לי מישו, חוץ מזה, אני עושה הכל עם עובד תאילנדי".

פנינה "המדינה מנתקת אותנו מהמקורות שלנו"

המונולוג של פנינה עצוב, בא מהבטן, במציאות הצינית שבה אנו חיים, לשמוע את פנינה ולהבין כי ישראל משנה כיוון ודרך ובכלל לא בטוח שלטובה. פנינה אמנית בנשמתה הכואבת את המצב, לא בוררת מילים "תשמע, הסיפור שלנו הוא בעצם הסיפור של המשק המשפחתי ושל החקלאות בכלל. פעם היו 14 רפתות במושב וכיום נותרו 4 רפתות וכולם הולכים לסגור, זה כואב ועצוב. הרפת זה חלק מהחיים שלי, הולך להיות לי ריק מפחיד זה כמו חלק מגופי, אני לא יודעת איך אתמודד עם זה. אתה נפרד מפרות, בעלי חיים, זו פשוט טראומה. כשאני חושבת על זה הגוף ממש נחלש לי. תשמע הגענו ברפתות המשפחתיות לרמה הכי גבוהה שיש בכל הפרמטרים, כל רפת כזו זה עולם ומלואו, סוג של מפעל היי טק קטן ובאה המדינה ופשוט סוגרת אותנו ללא כל מחשבה ומבלי להבין את גודל הטרגדיה ואובדן הידע. ועל מה? בשם קפיטליזם טהור, במקום שהמדינה תבוא לקראתנו, לעזור לנו ולהשקיע בעבודה עברית, בעבודה חקלאית ציונית, היא פועלת נגדנו. ועדיין לא אמרנו מילה על כל השדות כאן הממתנים לקציר ולהכנת תחמיץ. פשוט טרגדיה, הכלי ילך

אפר פצלי שמן (אפ"ש) לריפוד ברפתות

כושר ספיגת רטיבות יוצא דופן בהשוואה לחומרי ריפוד אחרים. 👍

רפת יבשה מסריחה פחות בצורה משמעותית. 👍

תורם משמעותית למניעת דלקות עטין, מוריד ספירת תאים סומטיים ומעלה את תפוקת החלב. 👍

חג שמח לכל הרפתנים

להזמנות: הילה / צליל

טלפון: 08-6234276 | נייד: 052-4379582

פקס: 08-6234277 | דוא"ל: hila@kfir-minerals.com

נשמח לעמוד לשירותכם

על ציונות, התיישבות, עבודה עברית. פשוט נורא, אבל כשאתה מביט בפוליטיקאים המנהלים את המדינה אתה לא מתפלל. אני באמת שלא מבינה מה הממשלה עושה, הם טוענים שהם רוצים להוזיל את המחיר לחלב אבל בפועל זה לא קורה. מאז מתווה לוקר חשבנו שהכל יהיה בסדר ושהמשקים יוכלו להחזיק את עצמם ונוכל להתקיים בכבוד, אז השקענו ולקחנו הלוואות והנה שוב המדינה באה לסגור אותנו. הרי זה ענף המעסיק אלפי אנשים, בא לי לצעוק לממשלה, תתעוררו". את הליטר חלב הזה שאני מייצרת בעמל כפיים, את זה רוצים לקחת ממני, הופכים אותי לבעיה".

איך את תופסת את הנשיות שלך כרפתנית ומנהלת רפת, האם זה בכלל פקטור?

"גבר או אישה, מבחינתי זה אותו דבר ואין שום קשר למגדר אלא לאישיות. אני אישה שבדיעבד עושה עבודה של גבר, אני חושבת שלעבוד עם בעלי חיים זו עבודה עם המון נשמה וחיוב מאוד לשלב בה רגש ואהבה וכמובן כולל העבודה הטכנית, היום יומית. לכל בן אנוש יש תכונות אישיות שלו, זה לא יהיה נכון לקשר את זה למגדר.

האומנות והיצירה שלך עוזרת לך להתמודד?

"אני מפסלת באבן ועץ וכיום מפסלת בחימר ואני עפה עם זה והפיסול ממלא אותי. באומנות שלי אני פשוט מתפרעת ומשחקת ועושה מה שמתחשק לי. אני גם מצוירת ואני מעשירה את עצמי ביצירה הזו. זה משהו שהוא אישי רק שלי ואני עושה את זה מאז שאני זוכרת את עצמי".

איך נראה היום שלך?

"מה שאני עושה בבית כל יום אני עושה ברפת שלי, מה שאני עושה עם הילדים שלי אני עושה עם הפרות שלי. קמה בסביבות שש וחצי אם יש יום רופא. לפעמים כשצריכה להעמיס זבל אז קמה בשעה אחרת, הכל זורם, מאוד תלוי במה שיש לי באותו יום. אך בכל בוקר דבר ראשון נכנסת למחשב ומתעדכנת במצב הרפת, שמה דגש גדול עם ניקיון, טיפול בזבל, המלטות, עבודות שוטפות, כל מה שקשור לטילוף הפרות, לפזר פצלי שמן בסככה לייבוש הזבל, אני מקלטרת 3 פעמים ביום, לא חסרה עבודה. לפחות כמה שעות טובות בכל יום".

טיהור שפכים?

"רפת קטנה כמו שלי לא יכולה להתמודד עם השקעה כזו וחוצץ מזה, אני לא יכולה לגדול למרות שאני רוצה. אני עושה הכל לרווחת הפרה, המשק שלי קטן ופשוט אין לי מקום לגדילה".

ומה אומר בעלך?

"לבעלי כבר קשה לו לראות אותי ככה, הוא רוצה לגמור עם זה, הוא לא רואה ברפת עתיד. מה שלא עשינו זה לא עזר, זו הדרך שהממשלה מובילה וזה משהו מעל כוחותינו ואני שורדת רק בקושי רב ורוצה להמשיך לעשות מה שאני עושה כבר 35 שנים. אני לא מסוגלת להשלים עם זה, לפתוח חלון ולראות רפת ריקה וסככות נטושות, זה יהיה מבחינתי כמו בית קברות".

מילה לסיום לממשלה החדשה?

"אני מאוד מקווה שתגיע ממשלה חדשה, לא מסואבת ותביץ את גודל החשיבות של עבודה חקלאית משפחתית. החקלאות זורמת בעורכי הציונות ומקווה שכך יישאר". ▲

רפת נקיה ומטופחת להפליא. פסטינגר

רפת פסטינגר

60 חולבות, 30 עגלות, רפת משפחתית קטנה ומטופחת להפליא, רפת נקיה, על גבול בית מרקחת, רפת שמיד רואים שמנוהלת באהבה גדולה. מכסה של כ-700 מיליון ליטר לשנה, 3 חליבות ביום, מרכז מזון אמבר, מכון חליבה טאנדם 5 עמדות.

וייעלם, זה פשוט לבכות, עושה לי רע מאוד רק מלדבר על זה, המדינה מנתקת אותנו מהמקורות והשורשים שלנו".

המצב העכשווי לא ברור, איך ממשיכים קדימה?

"למה, ברור מאוד, המדינה לא רוצה רפתות משפחתיות קטנות, זה מובן לצערי. המדינה רוצה 2 רפתות גדולות, אחת בדרום ואחת בצפון ושעוד איזה טייקון ירוויח ושרק התאילנדים יעבדו כי המשכורות יהיו משכורות רעב וזה כבר לא יהיה חלב ישראלי. מה שיקרה זה יהיו עוד שני מיליארדרים שיעסיקו עובדים במשכורות רעב. לצערי למדינה אין שום סנטימנטים לפריפריה ולרפתות הקטנות המשפחתיות. כל הרפתות המשפחתיות כאן הן רפתות ברמה בינלאומית מכל הבחינות, כל רפת קטנה כאן מפרנסת כל כך הרבה משפחות וזה מאוד עצוב לאן שהגענו, מבלי לדבר על כל השטחים הפתוחים המספקים את האוכל לרפתות. בקיצור, המדינה הולכת לחסל ענף רווחי, המעסיק ומפרנס מאות מחות ברחבי הארץ, בעיקר בפריפריה. זה כל כך מתסכל ועצוב, ועוד לא אמרתי מילה